

L'últim borbó

written by Josep Maria Loperena | 8 d'agost de 2020

Si m'aturo a pensar sobre l'actual crisi de la dinastia borbònica, segons xarrotegen els mitjans de comunicació de tota Europa, arribo a la conclusió que ho fan amb més rigor els diaris dels països civilitzats del vell continent que els espanyols. Estic convençut que si l'escàndol del rei emèrit no l'hagués esclarit la fiscalia suïssa, aquí seguiríem aplaudint-li les seves 'campechanadas' i rient-li les gràcies. Perquè els poders executiu i judicial passarien de tot com han fet fins ara. La figura del rei és inviolable segons la Constitució, però, últimament ha estat la revista britànica *The Spectator* qui ha posat data de caducitat al regnat de Felip VI, a qui considera l'últim Borbó. L'article diu que quan a la tardor es comenci a patir la crisi econòmica, la demanda popular d'un referèndum s'esdevindrà consumat i, sense cap mena de dubte, rebutjarà la monarquia com a institució. Per dir-ho sense embuts: si centenars de milers d'espanyols perden la feina, és difícil que Felip la mantingui. El periodista Jim Lawley relaciona com una causa-efecte ambdues situacions. Ells llocs de treball de la ciutadania espanyola i la del rei.

És obvi el malestar de la societat espanyola conscient d'aquesta situació. El fomenten programes televisius com *Sálvame* o *Sábado de luxe*, fins fa poc defensors acèrrims de la monarquia, els quals, miraculosament, s'han tornat republicans. Són espais de gran audiència, d'ínfima condició intel·lectual i absolutament reprovables, dedicats a desinformar el poble i anul·lar l'opinió. Un dels exemples més clars d'aquest rebuig al rei Felip va ser la cassolada contra la monarquia que es va esdevenir a Madrid i altres poblacions de l'Espanya allunyades d'Euskadi i Catalunya. Els ciutadans, en plena pandèmia, exigien des dels balcons que el rei emèrit donés els ignominiosos beneficis aconseguits de forma

fraudulenta al sistema públic sanitari. La gent tenia proves irrefutables de la complicitat de Felip VI, la reina i els fills de Joan Carles. El monarca actual coneixia des de feia molts anys els comptes a Suïssa del seu pare, els donatius i ofrenes que va fer a Corina i a tots els membres de la família reial, i els doblers dissipats en orgies i altres disbauxes.

Discrepo de Jim Lawley en quant afirma que per expulsar al rei Felip del tron, s'ha de fer un referèndum. El periodista creu que s'ha de dirimir si els ciutadans volen un règim republicà o si prefereixen mantenir la monarquia. Però el que no sap és que les abdicacions borbòniques a Espanya no van ser el resultat de cap consulta popular. L'última, la d'Alfons XIII (1902-1931), va ser conseqüència de les eleccions municipals del 12 d'abril de 1931 en què no van triomfar els electors favorables a la corona. Va ser llavors quan els espanyols van iniciar un llarg camí cap a la República. Aquell dia tan infaust pel rei Alfons, els ministres Alcalà Zamora i Gabriel Maura, van propugnar: 'La votació en les capitals i pobles de tota Espanya ha estat un veredicte de culpabilitat contra el titular de la monarquia, fins ara el suprem poder. Totes les classes socials del país, des dels obrers als professionals, han acudit a les urnes en admirable i fèrvida adhesió a les idees de les joventuts espanyoles.'

La resposta del rei Alfons XIII va ser immediata: 'Les eleccions em revelen clarament que no tinc el clam del meu poble. Com a rei, he resolt apartar-me de la que podria ser una fratricida guerra civil. Mentre parla la Nació, suspenc deliberadament l'exercici del poder real i m'aparto d'Espanya". En una paraula, Alfons XIII va renunciar al tron lliurement i va abandonar Espanya. Aquella fugida del rei Borbó va representar la fi de la monarquia. Alcalà Zamora va comunicar per radi a tota Espanya que el poder havia passat a mans d'un Govern provisional que s'havia instal·lat a la Porta del Sol. La notícia va provocar explosions d'indicible alegria. Per fi el poble havia erradicat la monarquia, per a

donar pas a la República.

Els Borbons saben que no són benvinguts als vilatges i ciutats de la seva estimada Espanya sense excepcions. El poble pensa, com Saint-Just, que no es pot governar innocentment i que monarquia i reacció són la mateixa cosa. És tant clar, com evident, que si l'afany de poder de la Corona s'interposa a la llibertat, s'ha d'exterminar. Cada vegada és més urgent la constitució d'una república popular, lliure i independent a fi que sigui el poble qui prengui les decisions i tingui l'última paraula. Felip VI, hauria d'imitar al seu avi i abdicar.